

Rapport

Datum: 5 april 2006

Rapportnummer: 2006/123

Klacht

Verzoekers klagen erover dat de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), gedurende de beroepsprocedure ter verkrijging van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) ten behoeve van verzoekster onduidelijkheid heeft geschapen en heeft laten bestaan over de vraag op welke aanvraag op 12 juni 2003 in eerste aanleg en op 4 september 2003 in bezwaar is beslist; de mvv-aanvraag van 7 april 2003, ingediend op de Nederlandse ambassade te Rabat (Marokko) of het door de referent ingediende verzoek om advies, ingediend op 28 oktober 2002 bij de korpschef van het regionale politiekorps Zeeland.

Voorts klagen verzoekers erover dat de Visadienst namens de minister van Buitenlandse Zaken de beslissing van 4 september 2003 op 24 maart 2004 in een laat stadium (één week voor de behandeling ter zitting), heeft ingetrokken.

Daarnaast klagen verzoekers erover dat de Visadienst namens de minister van Buitenlandse Zaken die intrekking niet heeft gemotiveerd.

Verzoekers klagen er ook over dat de procedure extra vertraging heeft opgelopen doordat de Nederlandse ambassade te Rabat (Marokko) pas op 7 juli 2004 is overgegaan tot afgifte van de mvv.

Tenslotte klagen verzoekers erover dat de Visadienst namens de minister, ondanks de geschetste gang van zaken, geen verontschuldiging heeft aangeboden.

Beoordeling

Algemeen

Verzoekers, een echtpaar, klagen over de gang van zaken tijdens de procedure ter verkrijging van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) ten behoeve van de echtgenote en haar minderjarige kind, beiden van Marokkaanse nationaliteit. Deze procedure werd op 28 oktober 2002 gestart middels een bij de korpschef van het regionale politiekorps Zeeland ingediend verzoek om advies inzake de afgifte van een mvv. Vervolgens diende verzoekster op 7 april 2003 een aanvraag om een mvv in bij de Nederlandse ambassade te Rabat (Marokko). De procedure eindigde op 7 juli 2004 met de afgifte van de gevraagde mvv's door de ambassade.

I. Ten aanzien van de geschapen onduidelijkheid

Bevindingen

1. Op 12 juni 2003 gaf de minister van Buitenlandse Zaken in de vorm van een beschikking een negatief advies af op het verzoek om afgifte van een mvv. Het door verzoekers ingediende bezwaarschrift verklaarde hij op 4 september 2003 ongegrond. Op 12 september 2003 stelden verzoekers tegen deze beslissing beroep in bij de rechtbank.

2. Blijkens het verweerschrift van de Landsadvocaat van 21 januari 2004 voerde de minister aan dat de beslissing in eerste aanleg en de beslissing op bezwaar beiden zagen op het verzoek om advies van 28 oktober 2002, ingediend bij de korpschef. Dientengevolge had het daaropvolgende bezwaarschrift ingevolge jurisprudentie van 12 januari 2004 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de zogenaamde Seloo-uitspraak) niet-ontvankelijk moeten worden verklaard in plaats van ongegrond. In die uitspraak had de Afdeling bepaald dat een advies inzake de verkrijging van een mvv geen appellabel besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht was. De minister betoogde dat het beroep gegrond diende te worden verklaard en de beslissing op bezwaar vernietigd, en verzocht de rechtbank om niet-ontvankelijk verklaring van het bezwaar en het stellen van die uitspraak in de plaats van het bestreden besluit. Tevens nodigde de minister verzoekster uit tot het indienen van een mvv-aanvraag.

3. De gemachtigde van verzoekers beriep zich tijdens de behandeling van het beroep ter zitting op 4 februari 2004 op de uitvoeringspraktijk van de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) ten aanzien van zogenaamde dubbele mvv-aanvragen: daarbij werd beslist op de mvv-aanvraag en het verzoek om advies werd buiten beschouwing gelaten. Hij betoogde dat in het geval van verzoekers er aldus was beslist op de mvv-aanvraag van 7 april 2003 en niet op het verzoek om advies. De minister stelde zich op het standpunt dat deze uitvoeringspraktijk niet bestond.

Op 4 februari 2004 schorste de rechtbank het onderzoek ter zitting en bepaalde dat het onderzoek zou worden hervat op een nader te bepalen tijdstip, te weten op 31 maart 2004.

4. Bij brief van 5 februari 2004 reageerde de gemachtigde van verzoekers op de brief (het verweerschrift) van de minister van 21 januari 2004 en op het verhandelde ter zitting. De gemachtigde gaf - kort samengevat - aan dat er wel een dergelijke uitvoeringspraktijk bestond nu hij dit van de Afdeling Uitvoeringsbeleid (AUB) van de IND had vernomen, en hij vroeg aandacht voor de onduidelijkheid die inmiddels was ontstaan over de vraag op welke aanvraag nu was beslist, het verzoek om advies of de mvv-aanvraag, ingediend op de ambassade.

5. Op 17 februari 2004 deelde de AUB van de IND aan de Landsadvocaat mee dat er in werkinstructies nr. 275, 280 en 2003/2 (AUB) was aangegeven hoe er in de praktijk om diende te worden omgegaan met een samenloop van procedures in geval van een dubbele aanvraag. Bij de beoordeling van de aanvraag werd in beginsel uitgegaan van de voor de vreemdeling meest gunstige datum. De referent kreeg ter informatie een afschrift van de

beschikking toegezonden en in de afhandelingsbrief werd aangegeven dat het verzoek om advies hiermee als afgehandeld werd beschouwd. Als in het informatiesysteem van de IND twee procedures waren opgevoerd, werd de referentprocedure vervallen verklaard, aldus de werkinstructies.

6. Bij brief van 19 februari 2004 stuurde de Landsadvocaat een kopie van de brief van de AUB naar de rechtbank en verwees naar de inhoud daarvan. De Landsadvocaat gaf tevens aan dat hij genoodzaakt was verweer te voeren met een beroep op de jurisprudentie van de Raad van State. Op 20 februari 2004 stuurde de gemachtigde van verzoekers de rechtbank een brief waarin hij reageerde op de brief van de Landsadvocaat. Hij gaf aan dat het hem ontging waarom de Landsadvocaat verweer voerde met een beroep op de jurisprudentie van de Raad van State nu deze voor het geval van verzoekster juist geen betekenis meer had omdat in casu was beslist op de mvv-aanvraag en niet op het verzoek om advies.

7. Op 24 maart 2004 liet de Landsadvocaat de rechtbank weten dat de minister had besloten de beslissing van 4 september 2003 op het bezwaar in te trekken. Bij beslissing van 8 juni 2004 werd geen bezwaar meer gemaakt tegen de afgifte van een mvv.

8. Verzoekers waren er ontstemd over dat er in hun zaak zolang onduidelijkheid had bestaan, en wendden zich tot de Nationale ombudsman.

9. Op 18 oktober 2005 reageerde de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie op de klacht. Zij stelde dat de formulering van de beschikkingen in de procedure van verzoekers haar had genoodzaakt verweer te voeren met een beroep op de jurisprudentie van de Raad van State en dat om die reden niet was gehandeld conform de uitvoeringspraktijk inzake dubbele aanvragen. Zij stelde dat de Visadienst zich uiteindelijk had neergelegd bij het oordeel van de rechtbank, dat het bestreden besluit zag op de mvv-aanvraag en niet op het verzoek om advies en dat de complicaties bij behandeling van bezwaarschriften debet waren geweest aan de onduidelijkheid ten aanzien van de afhandeling daarvan. Ook gaf zij aan dat zij de stelling van de gemachtigde dat de Visadienst de rechtbank op het verkeerde been had willen zetten, niet deelde.

10. De minister van Buitenlandse Zaken verwees in zijn reactie van 11 november 2005 naar de reactie van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

11. In zijn reactie van 27 december 2005 stelde de gemachtigde van verzoekers dat de minister van Buitenlandse Zaken verweer had gevoerd louter en alleen om verzoekers te dwarsbomen en dat de minister wel degelijk had getracht om de rechtbank een verkeerde voorstelling van zaken te geven.

Beoordeling

12. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit impliceert dat ook wanneer een bestuursorgaan tijdens een beroepsprocedure een standpunt naar voren brengt, dit standpunt feitelijk correct is en op waarheid berust.

13. De minister van Buitenlandse Zaken heeft zich bij monde van de Landsadvocaat tijdens de beroepsprocedure op het kennelijk onjuiste standpunt gesteld dat er geen uitvoeringspraktijk, zoals door verzoekers betoogd, bestond ten aanzien van zogenaamde dubbele mvv-aanvragen. Deze bestond, gelet op de brief van 17 februari 2004 van de AUB aan de Landsadvocaat, wel degelijk. Dit betekent dat in het geval van verzoekster was beslist op de aanvraag van 7 april 2003, ingediend bij de ambassade te Rabat. De werkinstructies waarin de uitvoeringspraktijk inzake dubbele mvv-aanvragen wordt beschreven, dateren van november 2002 en januari 2003. Deze uitvoeringspraktijk had derhalve ten tijde van de behandeling van het beroep bij de Landsadvocaat bekend moeten zijn. Doordat de minister, bij monde van de Landsadvocaat, onjuiste informatie had verstrekt over de uitvoeringspraktijk liep de procedure onnodige vertraging op en ontstond er bij verzoekster verwarring over haar verblijfsrechtelijke positie. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de minister in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het in een laat stadium intrekken van de beslissing op bezwaar

Bevindingen

1. Op 24 maart 2004 liet de Landsadvocaat de rechtbank weten dat de minister van Buitenlandse Zaken de beslissing van 4 september 2003 op het bezwaar introk. Op 26 maart 2004 liet de gemachtigde van verzoekers de Landsadvocaat weten dat hij het beroep introk. De behandeling van de zaak ter zitting op 31 maart 2004 vond aldus geen doorgang. Bij beslissing van 8 juni 2004 werd geen bezwaar meer gemaakt tegen de afgifte van een mvv. Verzoekers zijn van mening dat de minister eerder tot intrekking had kunnen en moeten overgaan.

2. De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie reageerde op 18 oktober 2005 op de klacht. Zij achtte dit deel van de klacht gegrond. Zij voerde aan dat de beslissing op bezwaar in een laat stadium was ingetrokken, omdat er eerst uitvoerig intern overleg had moeten plaats vinden tussen de Landsadvocaat, een senior medewerker en de Afdeling Uitvoeringsbeleid (AUB) van de IND.

3. De minister van Buitenlandse Zaken verwees in zijn reactie van 11 november 2005 voor dit deel van de klacht naar de reactie van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Beoordeling

4. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit houdt in dat indien er voor een bestuursorgaan aanleiding is om een jegens een burger genomen besluit in te trekken, het daartoe zo spoedig mogelijk overgaat.

5. De Algemene wet bestuursrecht stelt regels over het intrekken van het bestreden besluit gedurende het aanhangig zijn van beroep. De wet stelt geen aanvullende vereisten betreffende het moment waarop uiterlijk tot intrekking mag worden overgegaan. Het enkele gegeven dat in een beroepsprocedure tot intrekking wordt overgegaan vlak voor de behandeling ter zitting leidt aldus niet tot de conclusie dat er sprake is van een niet behoorlijke gang van zaken. In dit geval had de procedure onnodige vertraging opgelopen doordat de minister tijdens de beroepsprocedure niet tijdig de relevante informatie had verstrekt. Die relevante informatie werd de minister middels de hiervoor genoemde brief van de AUB van 17 februari 2004 bekend. Vervolgens duurde het ruim een maand, tot 24 maart 2004, voordat de minister te kennen gaf dat het bestreden besluit werd ingetrokken. Overigens volgde eerst op 8 juni 2004 een nieuwe beslissing op het bezwaar.

7. Deze gang van zaken getuigt niet van een voortvarend optreden. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de minister in strijd met het vereiste van voortvarendheid heeft gehandeld door het bestreden besluit eerst op 24 maart 2004 in te trekken.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het ongemotiveerd intrekken van het bezwaar

Bevindingen

1. Bij brief van 24 maart 2004 liet de Landsadvocaat de rechtbank weten dat de minister van Buitenlandse Zaken de beslissing van 4 september 2003 op het bezwaar introk. In die brief stond, voorzover hier van belang, het volgende:

“Uit de schorsingsbeslissing van de rechtbank van 4 februari 2004 en uw brief van 23 maart 2004 is af te leiden dat de rechtbank van mening is dat de beschikking van 4 september 2003 zich richt op de ambassadeaanvraag van eiseres (de mvv-aanvraag van verzoekster; N.o.). De zaak zal op 31 maart a.s. inhoudelijk behandeld worden.

De afgelopen weken heeft uitvoerig overleg plaatsgevonden met cliënt. De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft uiteindelijk besloten de bestreden beschikking van 4 september 2003 in te trekken.”

2. Op 2 april 2004 diende de gemachtigde van verzoekers een klacht in bij de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), waarin hij verzocht kenbaar te maken op grond van welke redenen tot intrekking van het bestreden besluit was overgegaan. Ook klaagde hij over de lange duur van de behandeling van het bezwaar. Op 12 mei 2004 reageerde de Visadienst op deze klacht, en deelde mee dat de intrekking was geschied op grond van door de gemachtigde aangevoerde feiten en omstandigheden. Ook zegde de dienst toe binnen vier weken na 12 mei 2004 opnieuw te beslissen op het bezwaar.

Op 25 mei 2004 reageerde de gemachtigde op de klachtafdoening. Hij gaf aan niet tevreden te zijn met de frase "door uw gemachtigde aangevoerde feiten en omstandigheden" daar dit niet concreet aangaf op grond van welke van de vele door hem aangevoerde feiten het bestreden besluit was ingetrokken. De Visadienst reageerde hierop op 27 mei 2004 met de mededeling dat een inhoudelijke reactie zou volgen gelijktijdig met de besluitvorming op bezwaar. De nieuwe (inwilligende) beslissing op het bezwaar volgde op 8 juni 2004. Uit de formuleringen in het besluit van 8 juni 2004 valt op te maken dat er was beslist op de mvv-aanvraag van 7 april 2003, ingediend op de ambassade te Rabat.

3. In haar reactie van 18 oktober 2005 achtte de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dit deel van de klacht ongegrond. Zij verwees hierbij naar het intrekingsbericht van 24 maart 2004 aan de rechtbank, waarin was aangegeven dat naar aanleiding van de door de gemachtigde voorgestelde praktische oplossing eveneens naar de inhoudelijke kant van de zaak was gekeken en dat het overleg uiteindelijk had geresulteerd in intrekking van de bestreden beschikking. Ook verwees zij naar de nieuwe beschikking van 8 juni 2004, waarin op de specifieke feiten en omstandigheden werd ingegaan die hadden geleid tot de nieuwe beslissing.

4. De minister van Buitenlandse Zaken verwees in zijn reactie van 11 november 2005 voor dit deel van de klacht naar de reactie van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Beoordeling

5. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit houdt in dat indien een bestuursorgaan een jegens een burger genomen besluit intrekt, het voor die burger duidelijk moet zijn om welke reden intrekking van het besluit plaatsvindt.

6. Verzoekers gemachtigde had gedurende de procedure in hoofdzaak argumenten aangevoerd die erop zagen dat er volgens hem was beslist op de mvv-aanvraag, en niet op het verzoek om advies. Ook de behandeling van de zaak ter zitting van 4 februari 2004 had zich daarop toegespitst. Uit de inhoud van de intrekkingbrief van 24 maart 2004 kan worden opgemaakt dat het standpunt van de rechtbank, dat het bestreden besluit zag op

de mvv-aanvraag en niet op het verzoek om advies, voor de minister een overweging was geweest om het besluit in te trekken. Gelet hierop is de Nationale ombudsman van oordeel dat uit die brief de redenen van intrekking voldoende duidelijk was aangegeven.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het eerst op 7 juli 2004 overgaan tot afgifte van de mvv

Bevindingen

1. Verzoekster vervoegde zich aan de ambassade te Rabat teneinde haar mvv af te halen. De ambassade stelde zich vervolgens op het standpunt dat zij nieuwe mvv-aanvragen, voor haar en haar dochter, diende in te dienen. Ook stelde de ambassade aanvullende voorwaarden zoals het opnieuw indienen van alle bescheiden en een eigen paspoort voor verzoeksters dochter. Naar aanleiding daarvan vond in de periode van 18 juni 2004 tot en met 7 juli 2004 een briefwisseling plaats tussen de gemachtigde van verzoekers en de ambassade. Bij brief van 18 juni 2004 wees verzoekers gemachtigde de ambassade op het besluit van 8 juni 2004. In een brief van 7 juli 2004 stelde het hoofd visumafdeling van de ambassade dat de formulering van het besluit van 8 juni 2004 niet duidelijk was geweest en dat de ambassade niet duidelijk had begrepen dat het hier een akkoord na bezwaar betrof. Hij bood zijn excuses aan voor de vertraging die daardoor was ontstaan.

2. In haar reactie van 18 oktober 2005 verwees de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie naar de nog uit te brengen reactie van de minister van Buitenlandse Zaken.

3. Op 11 november 2005 reageerde de minister van Buitenlandse Zaken op de klacht. Hij stelde dat de ambassade op 16 juni 2004 het besluit van 8 juni 2004 had ontvangen en dat de ambassade verzoekster op 17 juni 2004 had uitgenodigd om een afspraak te maken voor het afhalen van de mvv. Deze afspraak had op 1 juli 2004 plaatsgevonden. Toen was gebleken dat twee documenten, namelijk een gelegaliseerde geboorteakte en een toestemmingsverklaring van de biologische vader van verzoeksters dochter, ontbraken. Ook had verzoekster ter plekke een aparte mvv-aanvraag voor haar dochter moeten invullen, aangezien zij wenste dat de mvv-sticker in het paspoort van haar dochter werd geplaatst. Nadat verzoekster op 7 juli 2004 bij de ambassade de geboorteakte en verklaring had overgelegd, was de ambassade direct overgegaan tot de verzochte mvv-afgifte, aldus de minister. Hij stelde dat de ambassade op voortvarende wijze was overgegaan tot de afgifte van de mvv's en achtte de klacht ongegrond.

4. In zijn reactie van 27 december 2005 stelde de gemachtigde van verzoekers dat de ambassade ten onrechte nieuwe eisen en voorwaarden had gesteld alvorens tot afgifte van de mvv's over te gaan. Volgens de gemachtigde had de ambassade - zoals de minister zelfs stelde - het inwilligende besluit reeds op 16 juni 2004 ontvangen maar tegelijkertijd op 17 juni 2004 aan verzoekster gemeld dat zij nog niets hadden ontvangen

van de Visadienst.

Beoordeling

5. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Dit houdt in dat indien er tussen bestuursorganen onderling onduidelijkheid bestaat over de strekking van een besluit, deze organen hier uit eigen beweging duidelijkheid over moeten zien te krijgen.

6. Op 18 juni 2004 had de gemachtigde van verzoekers in een brief aan de ambassade naar het besluit van 8 juni 2004 verwezen. De ambassade had hierin kennelijk geen aanleiding gezien om zich bij de Visadienst nader te doen informeren over dat besluit teneinde de ontstane onduidelijkheid, die, gelet op de brief van 7 juli 2004 van het hoofd visumzaken aan de gemachtigde van verzoekers had bestaan, weg te nemen. Had de ambassade dat wel gedaan, dan was het haar duidelijk geweest dat het hier ging om een akkoord na bezwaar en had zij niet ten onrechte aanvullende eisen hoeven te stellen ten aanzien van de verstrekking van de mvv's.

De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de ambassade in strijd heeft gehandeld met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

V. Ten aanzien van het aanbieden van verontschuldigungen

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich onvoldoende voor de gang van zaken heeft verontschuldigd.

2. In haar reactie van 18 oktober 2005 stelde de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie ten aanzien van dit klachtonderdeel dat zij in haar brieven van 3 april 2003, 4 september 2003 en 12 mei 2004, waarin de door referent ingediende klachten over de lange duur van de procedure gegrond waren verklaard, verontschuldigungen had aangeboden. Voor het feit dat de beslissing van 4 september 2003 in een laat stadium was ingetrokken, bood zij ook hiervoor verzoekers en hun gemachtigde haar verontschuldigungen aan.

3. De minister van Buitenlandse Zaken verwees in zijn reactie van 11 november 2005 voor dit klachtonderdeel naar de reactie van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Beoordeling

4. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit houdt in dat indien een bestuursorgaan jegens een burger een fout maakt, het zijn excuses aan die burger dient aan te bieden.

5. De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft de klachten van verzoekers over de lange duur van de procedure gegrond verklaard, waarbij zij haar excuses heeft aangeboden. De minister heeft daarbij verwezen naar de grote hoeveelheden werkvoorraad. De minister heeft zich in het kader van het onderzoek nogmaals verontschuldigd voor de gang van zaken.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Visadienst is:

gegrond ten aanzien van:

het scheppen van onduidelijkheid tijdens de beroepsprocedure, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking;

het in een laat stadium intrekken van het bestreden besluit, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;

niet gegrond ten aanzien van:

het ongemotiveerd intrekken van het bezwaar

het niet aanbieden van excuses.

De klacht over de Nederlandse ambassade te Rabat (Marokko) is gegrond wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking.

Onderzoek

Op 20 december 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer G., ingediend door de heer mr. H. Jager, advocaat te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), en een gedraging van de Nederlandse ambassade te Rabat (Marokko).

Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als een gedraging van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de minister van Buitenlandse Zaken gezamenlijk en de minister van Buitenlandse Zaken, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de ministers verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werden verzoekers in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister van Buitenlandse Zaken deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Klachtafdoening Visadienst 4 september 2003

Beslissing op bezwaar 4 september 2003

Verweerschrift Landsadvocaat 21 januari 2004

Proces-verbaal zitting 4 februari 2004

Brief gemachtigde aan Landsadvocaat 5 februari 2004

Brief AUB (IND) aan Landsadvocaat 17 februari 2004

Brief Landsadvocaat aan rechtbank 19 februari 2004

Brief gemachtigde aan rechtbank 20 februari 2004

Brief Landsadvocaat aan rechtbank 10 maart 2004

Brief (intrekkingsbericht) Landsadvocaat aan rechtbank 24 maart 2004

Brief gemachtigde aan Landsadvocaat 26 maart 2004

Klachtafdoening Visadienst 12 mei 2004

Brief gemachtigde aan Visadienst 13 mei 2004

Brief gemachtigde aan Visadienst 25 mei 2004

Brief Visadienst aan gemachtigde 27 mei 2004

Beslissing op bezwaar 8 juni 2004

Brief gemachtigde aan ambassade 18 juni 2004

Brief verzoeker aan gemachtigde 21 juni 2004

Brief ambassade aan gemachtigde 21 juni 2004

Brief gemachtigde aan ambassade c.c. aan Visadienst 22 juni 2004

Brief gemachtigde aan ambassade 6 juli 2004

Brief ambassade aan gemachtigde 7 juli 2004

Brief gemachtigde aan ambassade 7 juli 2004

Brief ambassade aan gemachtigde 7 juli 2004

Klaagschrift verzoekers 17 december 2004

Reactie minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie 19 oktober 2005

Reactie minister van Buitenlandse Zaken 11 november 2005

Reactie gemachtigde 27 december 2005

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond